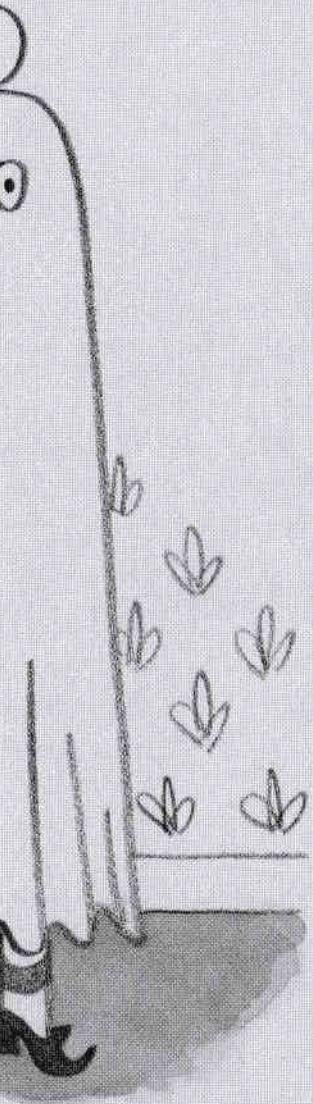

LBRIS

We know
books

DORY FANTASMA Gory

Nu pot să trăiesc
fără tine!

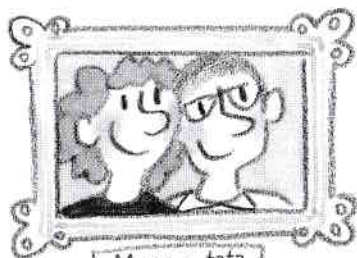
ABBY HANLON

Traducere din limba engleză de Sorin Petrescu

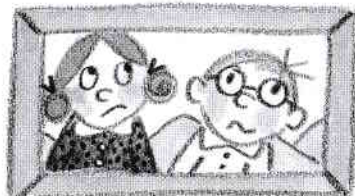

Asta e familia mea:

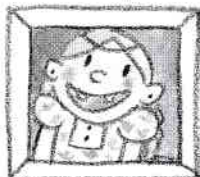

Mama + tata

Violeta & Luca

Ei sunt prietenii mei:

Rosabelle

George

Steluța

Asta este imaginația mea:

Doamna Hoafa-Cotoroața

Domnul Nuggy

Mary

CAPITOLUL 1 Exact ca o adolescentă!

Numele meu este Dory, dar toată lumea îmi spune Curcubeu.

— Nimeni nu-ți spune Curcubeu, îmi zice fratele meu mai mare, Luca.

— *Nu mai ții minte?* îi șoptesc. Sunt o adolescentă pe nume Curcubeu.

— E cam greu să-mi amintesc că ești adolescentă atunci când ai fața mânăjită cu sirop, spune sora mea mai mare, Violeta.

Îmi pipăi fața. Este foarte lipicioasă.

— Dacă vrei să arăți ca o adolescentă, mi-ar plăcea să te ajut, spune Violeta.

— Pe bune? o întreb.

— Bineînțeles! Tot ce avem de făcut e să găsim niște haine de școală perfecte pentru Curcubeu. Vino cu mine! îmi zice, trăgându-mă de cămășuța de noapte.

Urcăm scările în fugă.

— Mai întâi fă duș! mă roagă Violeta.

— Duș? Eu nu fac duș!

— OK, am înțeles, zice Violeta. Intră! Dar să nu atingi nimic!

Violeta scoate o fustă din șifonier.

— Curcubeu chiar ar purta o asemenea fustă, cred eu. Ce zici?

— Eu nu cred, îi răspund, clătinând tare din cap.

— Bine, Ștregărițo. Parcă voiai să te ajut.

— Oof! Dă fusta-ncoa! îi cer, pe urmă o trag iute pe mine și închid ochii, ca să nu fiu nevoită s-o văd.

— Și mai cred că bluza asta drăguță i-ar plăcea mult lui Curcubeu... și categoric ar ține în mână poșetuța asta lucioasă, în formă de inimă, spune Violeta. Hei, Ștregărițo! Deschide ochii! Privește!

Îmi pun bluza, dar NU mă ating de poșetuța lucioasă, în formă de inimioară.

— Dacă porți poșetuța, îți promit că toată lumea o să-ți spună Curcubeu! zice ea.

— Dacă iau poșetuța, îmi dai voie să folosesc balsamul tău de buze?

— Nu, zice Violeta, clătînând din cap. Nici vorbă!

— Uf! Bine. Dă-ncoa' poșetuța! Când o iau, Violeta se luminează la față.

— Arăți exact ca o adolescentă! Apoi îmi prinde părul în coadă.

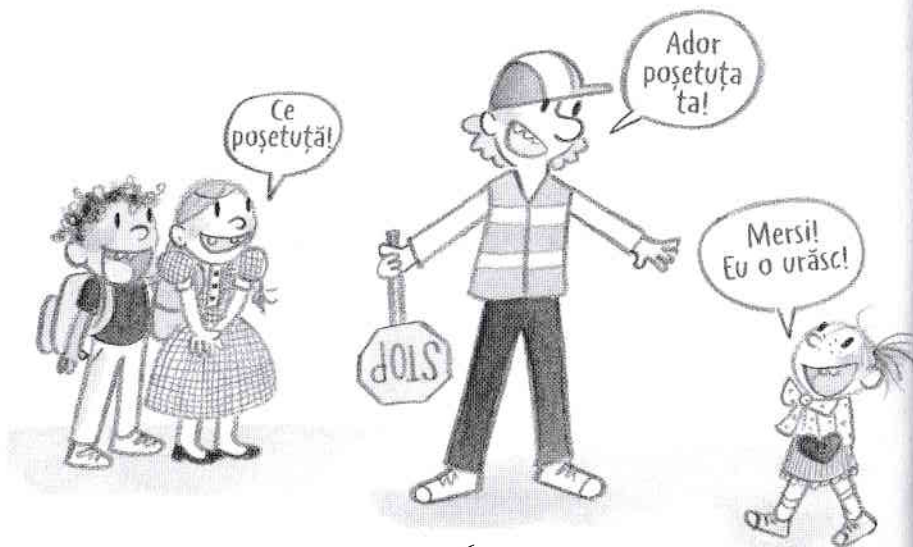

Luca ne strigă:

— Grăbiți-vă!

După care toți trei dăm buzna afară din casă.

Toți o adoră pe Curcubeu. Violeta a avut dreptate: poșetuța i-a cucerit.

La adunarea de dimineață, Rosabelle ridică mâna și o întreabă pe învățătoare:

— Ce miroase așa?

— Habar n-am, răspunde învățătoarea, după care își vântură mâna pe la nas și se strâmbă.

Rosabelle își astupă nasul. O imit. Toți copiii se țin strâns de nas. Chiar că miroase urât.

Iar duhoarea nu vrea să dispară.

Oriunde mă duc, mirosul vine după mine.

Când eu și George ne numărăm monedele de plastic, la ora de mate, George mă întrebă:

— Ai bani adevărați în poșetuța ta?

— Nu știu. Să vedem! îi răspund, apoi deschid poșetuța.

Imediat, din ea iese o duhoare care ne lovește drept în față.

Este atât de oribilă, că mă dă pe spate. Închid poșetuța cât de repede pot.

George s-a făcut verde la față. În clipa următoare, vomită.

În palmele lui!

— Dory, du-l pe George la cabinetul medical! strigă învățătoarea. Repede!

În cabinet, George se spală.

Hotărâm să nu spunem
nimănui ce s-a întâmplat.

— Să nu mai deschizi niciodată poșetuța! îmi cere George.

— Dar Curcubeu trebuie să poarte poșetuța, orice s-ar întâmpla.

— Bine, sigur, spune George. Dar ce este în ea?

— Habar n-am.

— Era ceva albastru, zice George.

— Și pufos, zic eu.

George și cu mine păstrăm secretul întreaga zi.

Chiar și atunci când Albert
îi adulmecă pe toți cei aliniați.

Când mama vine să mă ia, după ore, mă întrebă:

— Cum a fost azi la școală, Curcubeu?

— N-a vomitat nimeni, răspund repede, pentru că nu vreau să-i povestesc.

— Ai vomitat tu?!

mă întrebă ea.

— Bineînțeles că nu!

